

EUGENETISCHE BIJEENKOMST TE LONDEN

De Internationale Eugenetische Commissie in 1921 voortgekomen uit het tweede Eugenetisch Congres te New-York, was telken jare de gast geweest van zeer verschillende genootschappen, welker verscheidenheid juist een bewijs geeft van de behoeften der eugenetische beweging. Zoo was zij in 1922 te Brussel vergaderd tijdens 't daar gehouden Antivenerisch Congres; in 1923 te Lund in Zweden, uitgenoodigd in het brandpunt der experimenteele erfelijkheids-onderzoekingen; een jaar later als gast van het eerste Italiaansche Eugenetisch Congres. En thans bevond zij zich aan de bron, waar de moderne eugenetische beweging haar oorsprong heeft, waar Galton — in het voetspoor van Darwin — door eigen arbeid de eugenetica als een studievak had ingeleid en door de stichting van een leerstoel aan de Londensche Universiteit haar verder belang behartigd had.

Dertien jaren waren sedert het eerste eugenetische congres te Londen voorbijgegaan. Ook thans nog leidde de toenmalige president, Leonard Darwin, de vergadering, welke in een der historische zalen van de Royal Society werd gehouden, in hetzelfde vertrek, waar Charles Darwin's instrumentarium der Beagle-expeditie in een vitrine lag ten toon gespreid en de portretten van Engeland's grootste natuuronderzoekers — weleer leden der Royal Society — van den wand op het internationale gezelschap neerkeken. Van de 26 leden waren er 12 bijeengekomen, onder wie Charles Davenport, de man, die in de Vereenigde Staten voor het wetenschappelijk erfelijkheidsonderzoek — waarop ten slotte elke rationeele eugenetica berusten moet — het meest heeft gedaan. Uit Denemarken kwam de bekende botanicus-geneticus Johanssen; uit Noorwegen Mjoen, die reeds dikwijls raadgever zijner regeering in eugenetische praktische voorschriften was en de socioloog-oeconoom Collin; uit Frankrijk en Italië de statistici March en Gini; uit België de artsen Enschede en Goovaerts, de directeur van het kleine eugenetisch Bureau te Brussel; uit Engeland Darwin en zijn polyglotte secretaresse Mrs. Hodson en de statisticus Sir Bernard Mallet; uit Nederland de anthropoloog Dr. Frets en ondergeteekende.

De jaarlijksche vergaderingen der eugenetische commissie dragen voor een deel een zuiver organisatorisch karakter, dat buiten de algemeene belangstelling valt. Als punten van algemeen belang zijn o. a. de aangevangen werkzaamheid betreffende een internationale eugenetische bibliotheek vermeld, waartoe in Italië verleden jaar het initiatief werd genomen en waarvan de onkosten voorloopig bestreden worden door het Instituto di Provvidenza sociale te Rome. Een ander punt dat ter tafel kwam en ons Nederlanders ter harte gaat, was de uitnoodiging van Prof. Kleiweg de Zwaan om in 1927 — tijdens het waarschijnlijk te Amsterdam te houden Congres van het Bureau International d'Anthropologie — de internationale eugenetische Commissie in ons midden te zien en deel te doen nemen aan de besprekingen van het Congres. Deze uitnoodiging werd ondersteund door het Ned. Centraal Comité voor eugenetica enz. waarvan Dr. Frets de voorzitter is. In Amsterdam, waar, dank zij de bemiddeling van Prof. Kleiweg de Zwaan, voor het eerst ook de centrale landen deel zullen nemen aan dit internationale anthropologisch congres, hopen wij dan tevens de eerste, reeds vroeger daartoe gepolste Duitsche afgevaardigden in onze Commissie te zien verschijnen. Eenige formeele bezwaren der internationale commissie tegen bovengenoemd voorstel zullen ongetwijfeld overwonnen worden. Wanneer er tevens medewerking komt van Nederlanders, die in eugenetische vragen belang stellen, mag men verwachten, dat een dergelijke combinatie in Amsterdam hoogst belangrijk kan worden.

De verleden jaar ingekomen vraag van de „Ligue des Croix Rouges” als „Union” deel uit te maken van haar organisatie, kwam voor den tweeden keer in

onze vergadering ter tafel. De meeningen over de aannemelijkheid van het voorstel waren verdeeld. Vermoedelijk zal — naar mij voorkomt de beste oplossing — de regeling aldus worden, dat het contact alleen verkregen wordt, doordat onze Commissie een afgevaardigde zendt naar internationale organisaties op hygiënisch gebied, welke binnen den kring van de Ligue vallen. Behalve het gevaar voor verlies onzer individualiteit als eugenetische vereeniging, waarvoor enkele leden bevreesd waren, zou m.i. de voorgestelde absorptie een grooter gevaar opleveren, n.l. het opgeven van de eugenetica als studievak, in den oorspronkelijken zin van Galton. De wetenschappelijke zijde van het vraagstuk zou ongetwijfeld door deze fusie in het gedrang komen. De eugenetica is meer onderdeel van de Anthropologie — in den ruimsten zin genomen — dan van de gezondheidsleer, hoezeer ze ook met deze voeling moet houden. Het spreekt vanzelf, dat in een Commissie met zulke heterogene elementen als de onze — biologen, sociologen, statistici, de meeningen over studie of propaganda wel eens verdeeld waren. Onze practische Amerikaan Davenport hield voor beide een pleidooi; de werkzaamheden in zijn Eugenics Record Office te Cold-Spring Harbor wijzen in dezelfde richting. Is niet Laughlin, de onderdirecteur dezer instelling, waar zooveel wetenschappelijke gegevens zijn verzameld, tevens de adviseur bij de regeering voor de immigratiewetten?

Op het programma der eugenetische beweging staat verbetering van het universitair onderwijs in de erfelijkheidsleer, dat slechts in enkele landen naar behooren is geregeld. Zoo is b.v. te Kopenhagen niemand minder dan Prof. Johanssen sinds eenige jaren in het bijzonder voor het onderwijs der medische studenten — ook in eugenetica — aangesteld, in Italië is te Milaan sedert verleden jaar een leerstoel voor eugenetica en ook te Padua wordt bij het sociologisch-oekonomisch onderwijs dit vak gedoceerd. Een duidelijke nomenclatuur voor genealogische gegevens, stamlijsten enz. is hiervoor een dringende eisch. Aanvankelijk op initiatief van Dr. v. d. Spek heb ik in 1923 te Lund een voorstel tot uniforme regeling gedaan. Na een reeks van schriftelijke onderhandelingen heeft dit thans te Londen tot het resultaat geleid, dat aan Dr. Laughlin, den bovengenoemden Onderdirecteur van het Eugenics Record Office, en aan ondergeteekende de definitieve regeling is opgedragen. Ik zou mij te weinig deskundige gevoelen voor deze opdracht, ware het niet, dat het Amerikaansche stelsel voor stamlijsten en symbolen zoozeer, volgens ons aller opinie, voldoet, dat hieraan niet veel te veranderen valt en daar het er slechts op aan komt, dit door verspreiding in de pers — onder auspiciën der Internationale Commissie — algemeen aanneembaar te maken. Ieder, die zelf erfelijkheidsleer doceert, zal ervaren hebben, hoe verwarrend het voor de studenten en hoe vermoeiend het voor den docent is, telkens in het lichtbeeld andere symbolen en andere toelichtingen te zien voor overeenkomstige stamlijsten.

Een verder punt van belang voor de grondslagen der eugenetica is een zorgvuldige bevolkingsregistratie. Het lag voor de hand, dat, nadat reeds het vorige jaar Dr. Mjoen een uiteenzetting had gegeven van de voordeelen van zijn identiteitsboek (z.g. kjendebog), dat ieder persoon gedurende zijn gansche leven begeleidt — thans van Nederlandsche zijde een uiteenzetting kwam van de groote plannen van ons Nationaal Bureau voor de Statistiek omtrent een volledig persoonskaartenstelsel, dat, gelijk men weet, reeds bij Koninklijk Besluit in 1922 is goedgekeurd en waarvan de voltrekking nog slechts wacht op betere oekonomische omstandigheden hier te lande. Aan de Commissieleden werd het model van Prof. Methorst's persoonskaarten, (in het Fransch gesteld) te voren toegezonden en thans op de vergadering te Londen toegelicht. Het stelsel kan alleen slagen in landen, welke een bevolkingsregister hebben van den burgerlijken stand (zooals Nederland, België en Italië) of goede kerkregisters (als in Zweden en Finland); vandaar dat gelijktijdig de vraag werd opgeworpen, in hoeverre de eugenetische commissies tot de bevordering van registratie der bevolking zou kunnen medewerken. Met dit doel is thans een subcommissie benoemd, waarin een Engelsch, Amerikaansch, Noorsch

en Nederlandsch afgevaardigde zitting hebben. Deze zaak is eugenetisch van groot belang, daar natuurlijk eerst een volledige registratie de basis kan worden van een volledige kennis der bevolkingsgroepen. De persoonskaarten zullen in de toekomst van groote waarde worden voor statistiek en eugenetisch onderzoek.

In de laatste zitting, welke aan meer algemeene vraagstukken was gewijd, heeft Dr. Frets in een kort betoog de wenschelijkheid geuit, dat de internationale commissie het alcoholvraagstuk in discussie zou nemen, met name de vraag der tijdelijke of blijvende kiembeschadiging, in verband met de erfelijkheid. Dit gaf aanleiding tot eenige belangwekkende opmerkingen, waarbij o. a. Johanssen mededeeling deed over de werkzaamheid eener alcoholcommissie in Denemarken, welke weldra met haar rapport gereed is en ook het erfelijkheidsvraagstuk in beschouwing heeft genomen. Men weet, welke verdeeldheid hieromtrent in de literatuur, ook op experimenteel gebied, heerscht. De meerderheid der commissie had bezwaar dit als onderwerp te aanvaarden — waarvan een rapport zou worden uitgebracht — tenzij Dr. Frets dit zelf op zich nam. Terecht werd hiertegen door Frets opgemerkt, dat hij als anti-alcoholist tot een wellicht eenzijdige conclusie zou komen en dat derhalve samenwerking van meerdere commissieleden noodig was. Het is te hopen, dat dit belangrijke vraagstuk hiermede niet voor goed van de baan geschoven is.

De Internationale Commissie werd telkenmale in grooter of kleiner comité door den voorzitter ten disch genood, waarbij een keer ook de Dean van St. Paul Church te Londen te gast was, een bekend eugeneticus, die nog onlangs in Amerika zijn groote verwachtingen omtrent de eugenetische beweging heeft geuit. Op het belangrijk feit, dat geestelijken van naam en hoogen rang de eugenetica als een onmisbaren factor voor den vooruitgang der cultuur beschouwen — zooals ook verleden jaar te Milaan van katholieke zijde gebleken was — wil ik nog in het bijzonder den nadruk leggen. Dit is in Nederland niet overbodig, waar nog onlangs in een hoofdartikel door een onzer dagbladen de eugenetica als antithese tegenover de Christelijke ontferming werd geplaatst.

Een avondvoordracht met tal van genoodigden, ook uit muzikale kringen, was aan de overerving der muzikaliteit gewijd. Dr. Mjoen gaf een populair overzicht van een reeds jarenlang in Noorwegen verricht onderzoek, dat zich over bijkans 1600 personen en 228 families uitstrekt. Begrijpelijkerwijze berust de groote schakeering in muzikaliteit op een samenwerking van verschillende factoren, die gezamenlijk den muzikalen aanleg bepalen. In tegenstelling met de methode der schriftelijke enquête in het verleden jaar verschenen werk van Haecker en Ziehen, heeft de zeer muzikale familie Mjoen alle bepalingen persoonlijk verricht. Het physiologische deel van den arbeid is onlangs in een proefschrift door Mjoen's zoon verwerkt. Op de hem eigen boeiende wijze heeft Mjoen aan de hand van stamlijsten van bekende musici deze verscheidenheid in samentreffen van verschillende erfactoren aanschouwelijk voorgesteld. Hij is er zelfs in geslaagd, dienzelfden avond muziekleeraren voor zijn arbeid tot medewerking op te wekken en had reeds een dag later eenigen dezer in zijn hotel ter instructie ontvangen. Ook medewerking hier te lande zou zeer op prijs worden gesteld. De resultaten van het onderzoek zullen spoedig in het Skandinavisch tijdschrift „Hereditas” worden gepubliceerd.

Na de hitte en stof van Londen deed het weldadig aan over de „Camps” der Cambridge-colleges te dwalen, waar bij elken voetstap de herinnering leeft aan geslachten van mannen, die tot de bloeiperioden van Engeland hebben bijgedragen. Traditie en erfelijkheid — waar spreken ze meer dan in deze door den tijd aangeveten gebouwen, op de versleten trappen der studentenhuizen, waar men voor een deel nog dezelfde namen leest, welke ook in het verleden Engeland's wetenschap naar buiten hebben gedragen. Na de bezichtiging van vele Amerikaansche colleges op Engelsche leest geschoeid, ja tot in details nagebootst, voelde ik hier bij elken stap het onuitwisbare verleden. Ook in het eenzame landhuis van Leonard Darwin op de glooiende heuvels van Sussex heb ik nadien, temidden van familie-

portretten en familie-mémoires, dien schakel met een vervlogen, doch lichtend spoor nalatend tijdperk ervaren. Het is niet zonder betekenis, dat de zoon van Charles Darwin, neef van Francis Galton en achterkleinzoon van Erasmus Darwin, als voorzitter der Internationale Eugenetische Commissie en leider der Eugenics Education Society de verwachtingen omtrent de evolutie van den mensch verder helpt dragen.

M. A. VAN HERWERDEN.

Het „Field Museum of Natural History” organiseerde voor dit jaar, ten deele met de hulp van andere zijden, de volgende wetenschappelijke expedities:

1. Dr. A. L. Kroeber werd belast met het verzamelen van archaeologisch studie-materiaal in Peru en Bolivia.

2. Prof. Stephen Langdon zal zijn archaeologisch onderzoek in Mesopotamië voortzetten.

3. Aan Dr. Ralph Linton is opgedragen een ethnografisch onderzoek in Madagaskar, waarbij vooral ook zal worden nagegaan de vroegste historie van Maleische immigraties in dit eiland.

4. Charles L. Owen zal een wetenschappelijke studie maken van verschillende Indianenstammen in Zuid-Californië.

Hersenen van Chineezers: In de laatst gehouden vergadering der Amsterdamse Neurologen-Vereeniging heeft Dr. C. U. Ariëns Kappers gesproken over de resultaten van onderzoek van een 35 tal hersenen van Noord-Chineezers en van een 18 tal hersenen van Chineezers uit Nederlandsch-Indië, door Prof. Bolk geschonken aan het Instituut voor Hersenonderzoek te Amsterdam. Deze laatste hersenen waren waarschijnlijk afkomstig van Chineezers uit Zuid-China. De door Kappers bij laatstgenoemde hersenen opgemerkte eigenaardigheden had hij ook gevonden, zij het ook niet zoo dikwijls, bij Philippino-hersenen van het eiland Luzon. Het duidelijkst werden echter deze eigenaardigheden opgemerkt bij hersenen van Noord-Chineezers, afkomstig uit de Noordelijkste provincie Chili, of uit het aangrenzende Mantsjoerije. Kappers is geneigd zulks te verklaren door de menging, welke de Chineesche bevolking van dit gebied heeft ondergaan met de uit het Noorden geïmmigreerde Mantsjoes, die tot een anderen tak van den Mongoolschen stam behooren dan de Chineezers en gekenmerkt zijn door sterkere brachycephalie.

Kappers vermoedt, dat de aan de Chineezers-hersenen opgemerkte eigenaardigheden in verband staan met de brachycephalie en met het brachycephale type van hersenen. Hij meent, dat er reden is om aan te nemen, dat het hersen-type der Mongoolsche brachycephalen in vele opzichten een gefixeerd foetaal type is.

In de discussie wees ook Dr. Gans erop, dat alle kenmerken der Chineesche hersenen, door Kappers genoemd, bij de hersenen van Mongoloïde idioten worden aangetroffen en wel in overdreven mate (scherpe hoek van het rostrum, wijd openstaande fossa Sylvii, kromming der slaapkwabben naar de middellijn, haakvorm van het splenum van den balk). Welnu, de schedel der Mongoloïde idioten is hyperbrachycephaal. Daarentegen betoogde Van der Scheer, dat de gelijkenis tusschen de Chineesche hersenen en die van Mongoloïde idioten slechts eene oppervlakkige is en dat er in menig opzicht belangrijke verschillen bestaan; hij meende echter toch ook den invloed der brachycephalie op den voorgrond te kunnen stellen voor den bijzonderen bouw der hersenen van Mongolen en Mongoloïde idioten. (Nederl. Tijdschrift voor Geneeskunde, 30 Mei, 1925.)

K. de Z.

In „l'Anthropologie" (T. XXXV No. 1—2, 1925) heeft Marcelin Boule eenige opmerkingen gemaakt betreffende den onlangs ontdeekten, maar reeds veel besproken *australopithecus africanus*, welke, naar werd bericht, nog meer dan de *pithecanthropus erectus* zou voorstellen het tusschenlid tusschen de groote apen en den mensch. Deze vondst is vooral ook daarom zoo belangrijk, omdat tot dusverre van de fossiele anthropoïede apen slechts fragmenten van kaken bekend waren, terwijl wij van den *australopithecus* een veel grooter deel van den schedel bezitten.

Prof. A. D a r t te Johannesburg, wien de gevonden schedel werd ter hand gesteld, meent dat de *australopithecus* behoort tot een uitgestorven ras van apen, staande tusschen de tegenwoordige anthropoïden en den mensch. Hij acht in zijn geheelen bouw dezen schedel, vooral ook in het gelaatsdeel, meer menschelijk dan anthropoïed en de hersenen zeer volumineus. De groote hersenen zijn in verhouding tot de kleine hersenen meer ontwikkeld dan het geval is bij den gorilla; verder zouden ook het gebit en de onderkaak meer menschelijke dan anthropoïede eigenschappen bezitten. Ook zou de *australopithecus* meer rechtop hebben gegaan dan de recente anthropoïeden, de voeten zouden meer aangepast zijn geweest aan het loopen op den grond en de handen minder voor steunapparaat ontwikkeld zijn. In menig opzicht zou dus de *australopithecus* staan boven de recente anthropoïeden. En verder zou deze vondst pleiten voor D a r w i n's opvatting, volgens welke de bakermat der menschheid in Afrika was gelegen.

Boule wijst echter op eene groote lacune in het betoog van D a r t, namelijk dat daarin niets gezegd wordt omtrent den geologischen ouderdom van dit fossiel. Bovendien behoorde deze schedel aan een jeugdig dier en is het bekend, dat jonge apen in menig opzicht zeer gelijken op de kinderen van den mensch.

Sir A r t h u r K e i t h heeft ook verschillende bezwaren tegen de opvattingen van D a r t geopperd. Hij merkt op, dat het gelaatsdeel een mengsel van eigenschappen vertoont, kenmerkend voor de jonge chimpansees en gorilla's, waarbij dan nog als bijzonderheid komt de kleinheid van de onderkaak. Echter zou volgens K e i t h het hersenvolume van den *australopithecus* niet menschelijk, maar anthropoïed zijn; hij meent dat het hersenvolume kleiner is dan dat van den gorilla. Opmerkelijk is echter vooral bij dezen fossielen schedel, dat hij is dolichocephaal en dat de kaken veel kleiner zijn dan bij den chimpansee en gorilla.

Tegenover K e i t h betoogt daarentegen E l l i o t S m i t h, dat het hersenvolume van den *australopithecus* overtreft de maximum-waarde der tegenwoordige anthropoïeden, terwijl Sir A r t h u r W o o d w a r d van oordeel is, dat de *australopithecus* noch in den vorm der oogholten, noch in dien der neusbeenderen en den hoektand, iets bezit dat meer menschelijk is dan chimpansee-achtig.

Men ziet dus, dat er omtrent de eigenschappen en de beteekenis van den *australopithecus* zelfs bij de meest competenten nog zeer groot verschil van meening bestaat en dat het dus verstandig zal wezen zijn oordeel op te schorten, totdat nadere en meer nauwkeurige gegevens dienaangaande te onzer beschikking staan.

K. de Z.

In den a.s. cursus van de „Ecole d'Anthropologie de Paris" zullen de volgende onderwerpen worden behandeld:

Anthropologie physiologique. Prof. L. Manouvrier: Les applications de l'Anthropologie physiologique.

Ethnologie. Prof. G. Hervé: L'ethnologie générale autrefois et aujourd'hui.

Anthropologie zoologique. Prof. G. Mahoudeau: Origine naturelle de l'Homme. Ignorance générale de la Notion du transformisme. Le progrès de Dayton.

Ethnographie comparée. Prof. A. de Mortillet: La vie chez les peuples primitifs. Origine des inventions, évolution de l'industrie.

Anthropologie préhistorique. Prof. L. Capitan: Les facies locaux de l'industrie et de la géographie physique en Gaule aux époques préhistoriques, influences réciproques.

Sociologie. Prof. G. Papillault: Le mysticisme social.

Anthropologie anatomique. Prof. R. Anthony: Les caractères anatomiques des Mammifères quaternaires (Ongulés et Rongeurs).

Anthropologie criminelle. Prof. G. Paul Boncour: Les causes sociales, ethniques et cosmotelluriques de la Criminalité.

Linguistique. Prof. J. Vinson: Les langues de l'Océanie; Mythologie et Folklore.

Ethnographie. Prof. Zaborowski.

Bovendien zullen nog de volgende voordrachten worden gehouden:

Dubreuil-Chambardel: Les malformations du thorax et du rachis; leurs conséquences morphologiques et pathologiques.

P. Saintyves: Folklore hagiographique.

Siffre: Le rôle des dents dans la mimique.

Henri Vignes: Etude des tempéraments dans ses rapports avec l'eugénique.

Te Padua is overleden de Italiaansche archaeoloog Luigi Pigorini, bekend door zijn belangrijke praehistorische en archaeologische onderzoekingen in Italië. In het bijzonder gold zijn onderzoek de paal dorpen en terramaren van zijn vaderland. Hij was hoogleeraar aan de universiteit van Rome, stichter van het „Bulletino di Paletnologia”, organisator van het ethnografisch en praehistorisch Museum te Rome.

Te Antwerpen wordt van 27 October tot 22 November 1925 eene internationale tentoonstelling betreffende het Kind gehouden. De groote feestzaal op de Meir is voor dit doel door het Gemeentebestuur beschikbaar gesteld. Uit Nederland zal aan deze tentoonstelling worden deelgenomen door een inzending van het Museum voor het buitengewoon onderwijs te Utrecht.

(Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde.)

Dat de zuigelingensterfte in volksbuurten hooger is dan in de wijken der beter gesitueerden, is bekend genoeg. Een nauwkeuriger onderzoek naar het verband tusschen zuigelingensterfte en welvaartspeil stelde R. M. Woodbury in zeven Amerikaansche steden in, waar hij door middel van het „Children's Bureau” gegevens kon verkrijgen over het gezinsmilieu van 21.000 levendgeborenen. De zuigelingensterfte bleek hier regelmatig toe te nemen naarmate het inkomen van het gezinshoofd kleiner was; zelfs bij splitsing naar de doodsoorzaken bleef deze gradatie waarneembaar. Woodbury toont aan, dat noch de wijze van voeding, noch ras of nationaliteit van de moeder, noch andere oorzaken, als leeftijd der moeder, tijdsverschil met de vorige geboorte e.d., dit verschijnsel te weeg brachten, zoodat de welvaart van het gezin wel degelijk rechtstreeks invloed moet hebben gehad op de vitaliteit der jonggeborenen. Speciaal is hier te denken aan slechte behuizing, fabrieksarbeid van de moeder, onvoldoende verzorging en dergelijke factoren. Gelukkig kunnen vele van deze oorzaken door kosteloze artshulp, doelmatige arbeidswetgeving enz. worden uitgeschakeld. — Woodbury's artikel is te vinden in Journal of the American Statistical Association XIX, bl. 137 vlg.